

Dromen Liefde Bedrog

door Cees Voort

Rond 1514 heeft Rafaël ze geschilderd, onderaan zijn beroemde *Sixtijnse Madonna*. En eigenlijk zijn die engeltjes veel beroemder dan de Madonna zelf. Nu, ruim vijfhonderd jaar later, zijn ze nog springlevend, zo lijkt het wel. Gewoon een paar leuke jochies die je zo bij moeder in de bakfiets ziet zitten. Alleen die vleugeltjes..... Die heeft de grote kunstenaar er

ook maar bij gefantaseerd – het was een andere tijd....

En nu prijken deze *cherubijntjes* op het fraai uitgevoerde programma van ons najaarsconcert *Dromen Liefde Bedrog*. Wat weten zulke dreumesjes van liefde en bedrog? Niet zo veel, vooral het laatste niet, hopen we maar. Maar dromen kunnen ze al héél goed, dat straalt er vanaf.

Leuk gedaan, die engeltjes.

De première in de Muiderkerk heb ik gemist en het tweede concert in de Willem de Zwijger ook. Ik zat ergens ver weg. Het slotconcert in de Zwijgerkerk was dus een nieuwe ervaring voor mij, want ik was ook niet op de repetities geweest. Da's niet zo fraai eigenlijk – maar ik had nogal wat beslommeringen... Een groot voordeel is dat je er dan met een geheel *open mind* voor kunt gaan zitten. En ik werd niet teleurgesteld... En de goed gevulde kerkzaal evenmin, denk ik.

Het begon meteen goed met het openingskoor uit *The Sorcerer* – die kon ik gewoon mee neuriën en dan zit de stemming er gelijk goed in.

Tja, het hele programma omvatte vierentwintig nummers en als ik ze hier allemaal ga opnoemen wordt het een beetje lang verhaal dat de meesten van ons al kennen. Maar ik vond alle koorstukken mooi verzorgd gezongen met een fijne opstelling zoals we die van Irma gewend zijn.

Verder wil ik wat zeggen over stukken waar ik iets mee heb, als u mij toestaat. En over een paar componisten.

Mozart.... Dat is nu eenmaal mijn idool (zoiets dan), zoals sommigen misschien weten. Wij hadden enige tijd een dirigent-pianist die geen werk van hem wilde doen, want "dat is niet voor amateurs," vertrouwde hij mij eens toe. Eigenlijk denk ik dat hij niet zo van Amadeus hield. Ja, als je bent opgegroeid met Rimski-Korsakov, Borodin, Mussorgsky, Rachmaninoff, Shostakovich, dan kan ik mij daar misschien

wel *iets* bij voorstellen.

Maar tijden veranderen. Na het openingsnummer kwam *The Wings of Sleep*, charmant duetje van Truus en Hilde, met daaropvolgend het leuke koorstuk *Wenn der Abend niedersinkt*.

En toen....werd ik verrast door Joke en Albena met *Dove sono, i bei momenti* uit *Le Nozze di Figaro* van Mozart. Bijna vijf minuten duurt hij, deze schitterende en duivels moeilijke aria, waarin dromen, liefde en bedrog nadrukkelijk samenvloeien... Met aan het slot nog een paar griezelig hoge c's of d's, dat weet ik niet precies, maar hóóg zijn ze. Mooi gezongen, mooi gespeeld. Er kwam een fijn koorstuk uit *Lélsire d'Amore* van **Donizetti**, ook een van de belangrijkste operacomponisten toch, waarna Walther ons verraste met *Una furtiva lagrima* uit dezelfde opera. En toen daarna Ellen schitterde met *Oh mio babbino caro* van Puccini, ook al zo'n grootheid, was mijn geluk al bijna compleet.

Marrit zong *Das verlassende maegdlein*, subtiel en ingetogen en Dieuwke bracht *Drei sterne sah ich scheinen*, mooi Duits, heel weemoedig. En Fleur en Maria deden niet onder met *Se tu m'ami* van, jawel, **Pergolesi!** Prima gedaan.

Toen bleek dat onze dirigent ook nog wat anders speelt dan piano. Met ferme akkoorden en rappe tokkels begeleidde hij zichzelf op de gitaar met het Napolitaanse lied *Ne sera e maggio*. Wil deed er een schepje bovenop met nog een Napolitaanse song, *Lutima canzone*.

Toen hij uitgezongen was, bleef Wil staan en Ellen kwam erbij. Er volgde een duet.... *La ci darem la mano*, W.A. Mozart, uit *Don Giovanni*. U kunt het geloven of niet... Maar het was echt zo. Prachtig.

Vooruitlopend op de volgende productie zong het koor *Frisch und froh*, van Jacques Offenbach uit *La vie parisienne* met Joke als soliste.

Heb ik nu *alle* solisten in het zonnetje gezet? Nee hoor, want na de pauze zong Robert heel mooi de amusante aria *The nightmare song* van de onvolprezen Gilbert & Sullivan. Bravo.

Ik kan natuurlijk ook niet heen om de legendarische kassier uit *Les brigands*, sjoemelend en zwendelend had hij een gans koninkrijk tot de rand van het faillissement gebracht en daar stond hij zichzelf weer te bezingen, op grootse wijze gebracht door Walther. Sprong hij aan het eind zelfs niet op de vleugel? Ik geloof het wel. Schitterend.

En Ellen zong uit *Carmen* van **Georges Bizet**. *Wow!* Vrijwel tot slot, het mooie *Memory*, uit *Cats* van Andrew Lloyd Webber, dat is toch nieuwe wegen inslaan, of niet soms?

Bijna aan het einde kwam er nog een grijsje op mijn lippen toen Wil en Walther *Droomland* zongen. *Beautiful isle of somewhere*, een Amerikaans lied uit 1897. Bij het Smartlappenkoor staat-ie wel in het koorboek maar de dirigent weigert het te repeteren. Doen we hem bij Thalia lekker wel. Lekker puh.

Ik heb zeer genoten, op deze zondagmiddag in november, in die goed gevulde kerk.